

תורה אור • פרשת וישלח • מאמר 6

ויאבק איש עמו כו'

”ויאבק איש עמו”

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ”ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק

LikuteiTorah.com

הפרשה החסידית

[/likuteitorah.com/he/torah-ohr/vayishlach/6](https://likuteitorah.com/he/torah-ohr/vayishlach/6)

1 ויאבק איש עמו כו'. הנה נודע שמלחמה זו היא מלחמת הס"מ [הסמאל] בסטרא דקדושה. וכענין מלחמה לה' בעמלק

"ויאבק איש עמו" וכו'. ידוע שמלחמה זו היא מלחמת הס"מ בסטרא דקדושה, כמו "מלחמה לה' בעמלק".

וכנודע מן הפרדס שמה שנגע בכף ירך יעקב. דפגים אתר דנבואה עד דאתא שמואל ותיקן הנצח כמ"ש וגם נצח ישראל לא ישקר.

וכידוע מן הפרדס, הנגיעה בכף ירכו של יעקב פגמה במקום הנבואה, עד שבא שמואל ותיקן את הנצח, כפי שנאמר: "וגם נצח ישראל לא ישקר".

2 ולכאורה אינו מובן איך יתכן להיות הס"מ [הסמאל] נלחם נגד הקדושה והלא כל עיקר חיות הקליפות הוא מהקדושה וכענין לא כאברהם שיצא ממנו ישמעאל כו' מותרי החסד כו'.

לכאורה לא מובן כיצד ייתכן שהס"מ נלחם בקדושה. הרי כל החיות של הקליפות באה מן הקדושה! וכמו בענין "לא כאברהם שיצא ממנו ישמעאל כו'", [מתוך] מותרי החסד וכו'.

ולע"ל [ולעתיד לבוא] כשיבורר אזי כתיב ואת רוח הטומאה אעביר כו'. חיל בלע ויקיאנו. בלע המות לנצח.

ולעתיד לבוא, כאשר [הדבר] יתברר, נאמר: "ואת רוח הטומאה אעביר כו'"; "חיל בלע ויקיאנו"; "בלע המות לנצח".

3 והיה כלא היה. וכת"י [וכתיב] עת אשר שלט האדם באדם לרע לו. ואיך יהי' [יהיה] יכולת בידו להלחם כו'.

"והיה כלא היה". ונאמר: "עת אשר שלט האדם באדם לרע לו". אם כן, כיצד תהיה בידו היכולת להילחם וכו'?

אך הענין הוא כי הנה המאציל העליון ב"ה הוא סוכ"ע ולפניו כחשכה כאורה. שממית בידים תתפש והיא בהיכלי מלך שאינה תופסת מקום ויכולה להיות גם בהיכלי מלך ואינו חושש.

אך העניין הוא כך: המאציל העליון, ברוך הוא, הוא סובב כל עלמין, ולפניו כחשכה כאורה. [כך] "שממית בידים תתפש והיא בהיכלי מלך": היא אינה תופסת מקום, ולכן היא יכולה להיות אפילו בהיכלי מלך, והמלך אינו חושש.

4 וכמ"ש ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך מלך לבני ישראל. שלפני מלך מלך לבניי [לבני ישראל] היו מלכי ארץ אדום ג"כ אלא דהיינו דוקא לפני מלך מלך לבניי [לבני ישראל].

כמו שנאמר: "ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך מלך לבני ישראל". כלומר, לפני שמלך מלך על בני ישראל היו גם מלכים בארץ אדום, אך רק לפני שמלך מלך על בני ישראל.

אבל אח"כ הרי כתיב מלך אין באדום כוי לפי שנמשך להיות צמצום באו"ס [באור אין סוף] ב"ה שלא יומשך הפנימי [הפנימיות / הפנימיות] כ"א לסטרא דקדושה דוקא יאר ה' פניו אתנו סלה.

אבל אחר כך נאמר: "מלך אין באדום" וכו', משום שנמשך צמצום באור אין סוף ברוך הוא, כדי שהפנימיות תימשך רק לצד הקדושה: "יאר ה' פניו אתנו סלה".

והקליפות מקבלים מבחי' אחוריים כמאן דשדי בתר כתפוי ונקי' אלקים אחרים לפי שישראל ממשיכים כך להיות אור א"ס שורה דוקא במי שבטל כוי.

והקליפות מקבלות מבחינת האחוריים, "כמאן דשדי בתר כתפוי" — כמי שמשליך [דבר-מה] מאחורי כתפיו, והן נקראות "אלקים אחרים", משום שישראל ממשיכים [את האור] כך שאור אין סוף שורה דווקא במי שבטל כוי.

5 והנה תחלת הבטול הוא בחב"ד [בחכמה בינה ודעת] שהם הם בחי' בטול ממש

והנה, ראשית הביטול היא בחכמה, בינה ודעת, שהן בחינת ביטול ממש.

ואח"כ נמשך למדות שהן נמשכין מחב"ד [מחכמה בינה ודעת] ע"י התבוננות שנתהווה בחי' התפעלות הלב באהוי"ר [באהבה ויראה] מפני שמתבונן בגדולת א"ס ב"ה ואינן עצמות הבטול ממש כמו חב"ד [חכמה בינה ודעת]

אחר כך הוא נמשך למדות, הנמשכות מחכמה, בינה ודעת באמצעות התבוננות, המביאה להתעוררות הלב באהבה ויראה, מפני שהאדם מתבונן בגדולתו של אין סוף ברוך הוא; אך המדות אינן עצם הביטול ממש כפי שהוא בחכמה, בינה ודעת.

ואח"כ לנו"ה [לנצח והוד] שהן בחי' ירידה יותר גדולה שאין זה אלא בחי' התפשטות ממנו ולזולתו להוציא מכח אל הפועל ממש להשפיע לזולתו ללמד לאחרים או ליתן צדקה כוי.

אחר כך [הוא נמשך] לנצח והוד, שהם ירידה גדולה עוד יותר, שכן אין זו אלא התפשטות מן האדם אל זולתו, כדי להוציא מן הכוח אל הפועל ממש ולהשפיע לזולתו — ללמד לאחרים או לתת צדקה וכו'.

6 ואעפ"כ [ואף על פי כן] נמשך בהן בחיי בטול לאוא"ס [לאור אין סוף] ב"ה עד שנמשך למלי דעשיה שהיא סוף הקדושה ונכללת בבחי' בטול ומשם יפרד להיות עלמא דפרודא בבחי' יש ודבר בפ"ע [בפני עצמו] וקרו ליי אלהא דאלהיא שתופסים מקום לעצמם.

ואף על פי כן, בחינת הביטול לאור אין סוף, ברוך הוא, נמשכת בהם עד שהיא מגיעה למלכות דעשיה, שהיא סוף הקדושה ונכללת עדיין בבחינת כיטול. ומשם היא נפרדת ונעשית עולם הפירוד, בבחינת יש (ישות) ודבר בפני עצמו; והם מכנים אותו "אלהא דאלהיא", שכן הם תופסים מקום לעצמם.

וקבלתם הוא רק מאחורי העור דנוקבא דהיינו בחי' צירופי אותיות דרך נקבי העור דהיינו בחלל ומקום ריוח שבין צירוף לצירוף כו' כנודע.

והם מקבלים רק מאחורי העור של נוקבא, כלומר, מבחינת צירופי האותיות העוברים דרך נקבי העור; היינו, בחלל וברוח שבין צירוף לצירוף וכו', כידוע.

7 והנה כתיב אם תגביה כנשר כו' שהן מגביהים א"ע [את עצמן] בחוצפה וגסות הרוח כו'.

והנה נאמר "אם תגביה כנשר" וכו': הם מגביהים את עצמם בחוצפה ובגסות רוח וכו'.

וענין חוצפה זו למעלה היא שרוצים לינק מאא"ס [מאור אין סוף] ב"ה שלא ע"י הקדושה שהיא המשכת הבטול הנמשך ע"י ישראל כי מזה אין להם יניקה רק מאחורי העור דנוקבא אלא רוצים שיושפע להם אוא"ס [אור אין סוף] ממש שלפניו כחשכה כאורה שאין בחי' הבטול תופס מקום כלל לפניו.

והמשמעות של חוצפה זו למעלה היא שהם רוצים לינוק מאור אין סוף, ברוך הוא, שלא באמצעות הקדושה, שהיא המשכת הביטול הנמשכת על ידי ישראל; שהרי ממנה הם יכולים לינוק רק מאחורי העור של נוקבא. אלא הם רוצים שאור אין סוף עצמו יושפע אליהם, שלפניו חושך כאור, שכן לפניו בחינת הביטול אינה תופסת מקום כלל.

8 ואם צדקת כו' וגם שממית היא בהיכלי מלך ומשם יהיה להם יניקה שלא יצטרכו לקבל דרך הקדושה דרך נקבי העור בבחי' שערות וצפרנים כו' רק משם אורידך נאם הוי"ה.

"ואם צדקת כו'"; וכן "וגם שממית היא בהיכלי מלך". משם תהיה להם יניקה, כך שלא יצטרכו לקבל דרך הקדושה, דרך נקבי העור, בבחינת שערות וציפורניים וכו'. אלא "משם אורידך נאם הוי"ה".

כי הוי"ה הוא בחי' השתלשלות צמצום והתפשטות כו' בבחי' עקודים נקודים כו' ומשם אורידך שע"פ סדר ההשתלשלות וצמצום להיות נמשך פנימי [פנימיות / פנימית] כו' אין אור א"ס ב"ה שורה אלא במי שבטל כו'.

כי הוי' הוא בחינת השתלשלות, צמצום והתפשטות וכו', בבחינת עקודים (Akudim) ונקודים (Nekudim) וכו'. ו"משם אורידך": לפי סדר ההשתלשלות והצמצום, כדי שהפנימיות תימשך וכו', אור אין סוף ברוך הוא שורה רק במי שבטל וכו'.

9 והנה המשכה זו היא ע"י אתערותא דלתתא מבחי' יעקב שהוא המשיך עקודים נקודים כו'.

והנה, המשכה זו באה באמצעות אתערותא דלתתא, מבחינת יעקב, שהמשיך את בחינות עקודים ("מפוספסים"), נקודים ("מנוקדים") וכו'.

דהיינו שיהיה צמצום אוא"ס [אור אין סוף] דרך הקדושה דוקא ע"י בחי' בטול כו' ולכן ויאבק איש עמו שרצה הס"מ [הסמאל] להגביה כנשר כו'.

כלומר, שהצמצום של אור אין סוף יהיה דרך הקדושה דווקא, באמצעות בחינת הביטול וכו'. ולכן: "ויאבק איש עמו" — שכן סמאל רצה להתרומם כנשר וכו'.

10 והנה יעקב מובחר שבאבות והאבות הן הן המרכבה בחי' חג"ת [חסד גבורה תפארת]

עתה, יעקב הוא הנבחר שבאבות, והאבות הם עצמם המרכבה, בחינת חסד, גבורה ותפארת.

שבבחי' בטול עצמו דהיינו בחי' חב"ד [חכמה בינה ודעת] אין להם אחיזה כו' אלא בחג"ת [בחסד גבורה תפארת] שהן מדות ההתפעלות מן הבטול כו' ושם הוא אחיזת זלעו"ז [זה לעומת זה] דכר דקליפה נגד ז"א כו' שהרי בבחינת הביטול עצמו, כלומר בבחינת חב"ד, אין לקליפות אחיזה וכו'; אחיזתן היא רק בחג"ת, שהן מידות ההתפעלות הנובעות מן הביטול וכו'. שם יש אחיזה של "זלעו"ז": הזכר שבקליפה עומד כנגד ז"א וכו'.

משא"כ בחב"ד [בחכמה בינה ודעת] כנודע שכל המקיפים הם מבינה והמקיף הוא דוחה החיצונים וכמבואר מההיכלות שאין בזה לעו"ז [לעומת זה] רק נגד ז"ת [ז' תחתונות] ולא בהיכל ק"ק [קדש הקדשים] שהוא כולל כחב"ד [בחכמה בינה ודעת] כו'.

לא כך בחכמה, בינה ודעת; שכן ידוע שכל האורות המקיפים באים מבינה, והמקיף דוחה את החיצונים. וכפי שמוסבר בעניין ההיכלות, יש כאן צד שכנגד רק כנגד שבע הספירות התחתונות, ולא בהיכל קודש הקודשים, הכולל את כתר, חכמה, בינה ודעת וכו'.

ויוכן זה אצל האדם שאחר התפלה חולפת ועוברת האהבה כו' לפי שהאהבה היא נעשית פנימית (משא"כ ההתבוננות הוא בחי' מקיף כו') בתפלה.

אפשר להבין זאת אצל האדם: לאחר התפילה האהבה חולפת ועוברת וכו', מפני שבשעת התפילה האהבה נעשית פנימית, ואילו ההתבוננות היא בחינת מקיף וכו'.

ושעת התפלה שסוגר עיניו ואינו רואה זה העולם מתעורר אצלו האהבה ההיא משא"כ אחר התפלה שרואה ענייני העולם ותענוגיו כו'.

בשעת התפילה, כשהאדם עוצם את עיניו ואינו רואה את העולם הזה, מתעוררת בו אותה אהבה; אך לאחר התפילה, כשהוא רואה את ענייני העולם ואת תענוגותיו וכו', אין הדבר כך.

ואין לך שדוחה את החיצונים אלא מה שהוא בבחי' מקיף היינו שאינו נגבל בכלי שהוא דבר קיים לעד.

ואין דבר הדוחה את החיצונים אלא מה שהוא בבחינת מקיף — כלומר, אינו מוגבל בכלי, שהוא דבר המתקיים לעד.

וכמ"ש בפי' קדש ולזכרון בין עיניך. לפי שפי' קדש היא בחי' חכמה מוחין דאבא (שם בחי' הזכרון) שמתלבשים באימא מקור המקיפים.

וכמו שכתוב בפרשת "קדש": "ולזכרון בין עיניך". שכן פרשת "קדש" היא בחינת חכמה, המוחין דאבא — שבהם בחינת הזיכרון — המתלבשים באמא, מקור המקיפים.

ולכן כתיב במלחמת עמלק לא תשכח. שכחה היא הסתלקות המוחין דאבא שכשמתלקין מוחין דאבא בבחי' המדות שאין להם אלא מוחין דיניקה שם יש זלעז"ז [זה לעומת זה].

לכן כתוב במלחמת עמלק: "לא תשכח". שכחה היא הסתלקות המוחין דאבא; כאשר מוחין דאבא מסתלקים, ובבחינת המידות יש רק מוחין דיניקה, יש שם "זלעז"ז".

וזהו ויאבק שהוא מלשון חבוק שהחבוק הוא בידים חסד דרועא ימינא כו'.

וזהו "ויאבק", מלשון חיבוק, שכן החיבוק נעשה בזרועות: "חסד דרועא ימינא כו'".

כך סיבב גופו בידי חו"ג [חסד וגבורה] דהיינו שהלבישו חו"ג [חסד וגבורה] של ס"מ [סמאל] את גופא דיעקב כדי להפילו ולהמשיך לבו אחריהם

כך הקיף את גופו בזרועותיו, חסד וגבורה; כלומר, החסד והגבורה של ס"מ הלבישו את גופו של יעקב, כדי להפילו ולמשוך את לבו אחריהם;

וכמו המדות של נה"ב [נפש הבהמית] שמלבישין את נפש האלקי ומונעין הדבקות כו' ואין התלכשות זו אלא בשעה שמסתלקים מוחין דאבא

כמו שמדות הנפש הבהמית מלבישות את הנפש האלקית ומונעות את הדבקות [בה'] וכו'. הלבשה זו מתרחשת רק כאשר מוחין דאבא מסתלקים,

וכמארז"ל [וכמאמר רבותינו זכרונם לברכה] צרכי עמך ישראל מרובים ודעתם קצרה פי' שכשהדעת מתקצר ומתצמצם בבחי' מוחין דיניקה אזי נעשו צרכי עמך מרובים רבים ונפרדים.

וכפי שאמרו חכמינו ז"ל: "צרכי עמך ישראל מרובים ודעתם קצרה". כלומר, כאשר הדעת מתקצרת ומצטמצמת לבחינת מוחין דיניקה, אזי צרכי עמך נעשים מרובים, רבים ונפרדים.

11 ולתאוה יבקש נפרד כו'. ואעפ"כ [ואף על פי כן] וירא כי לא יכול לו מפני שיעקב הוא י' עקב היינו הארת יסוד אבא

"ולתאוה יבקש נפרד" וכו'. ואף על פי כן, "וירא כי לא יכול לו", מפני שיעקב הוא יו"ד [ו] עקב, כלומר, הארת יסוד אבא,

שהוא שרש האצ"י שיעקב הוא שהמשיך כל בחי' עקודים נקודים כו' שהיו תחלה תחת ממשלת לבן. שהוא שורש האצילות; שכן יעקב הוא שהמשיך את כל בחינות העקודים, הנקודים וכו', שהיו בתחילה תחת שלטונו של לבן.

12 וללבן שתי בנות לאה ורחל ויעקב הפכם לקדושה כו'. ונמשך גם במדותיו בחי' בטול ממוחין דאבא וללבן היו שתי בנות, לאה ורחל, ויעקב העלה אותן לקדושה וכו'. גם במידותיו נמשכה בחינת ביטול שמקורה במוחין דאבא.

ולא יכול לנגוע רק בכף הירך שהיא השפעה שממנו ולחוץ ששם הארת הבטול מועטת כנודע שכליו [שכליות] מבשלין הזרע שנעשה גשמיות כו'.

והוא לא יכול לגעת אלא [בדבר] שבכף הירך, שהיא ההשפעה היוצאת ממנו והלאה, ושם הארת הביטול מועטה; כידוע, הכליות מבשלות את הזרע, שנעשה גשמי וכו'.

13 וְזֶה טַעַם הַסִּמּוֹן [הַסְמָאל] שֶׁכְּסֹבֵר שִׁיעָקֵב אֵינוֹ אֵלָּא מִרְכָּבָה לַחֲגִיטָה [לְחֶסֶד גְּבוּרָה תַּפְאֶרֶת] אֲבָל בִּאֲמַת שְׂרֵשׁ

יַעֲקֹב וְיִסּוּדָתוֹ בַּהֲרָרִי קֹדֶשׁ חֲכִי' [חֲכָמָה] עֵלָּאָה יִסּוּד אֲבָא מוֹחַ הַזִּכְרוֹן כּוֹי'

וּבִכֵּךְ טַעַם הַסִּמּוֹן: הוּא סֹבֵר שִׁיעָקֵב אֵינוֹ אֵלָּא מִרְכָּבָה לְחֶסֶד, גְּבוּרָה וְתַפְאֶרֶת; אֲךָ לֹאֲמִיתוֹ שֶׁל דָּבָר, שׁוֹרְשׁוֹ שֶׁל יַעֲקֹב וְיִסּוּדָתוֹ בַּהֲרָרִי קֹדֶשׁ" הֵם בְּחֻמָּה עֵלָּאָה, בִּיסּוּד אֲבָא, כּוֹחַ הַזִּכְרוֹן וכו'.

וְהִנֵּה מִלְחָמָה זֶה הִיא בּוֹלְעוּיָז [בְּזֶה לְעוֹמֶת זֶה] בְּבַחֲיִי דָכָר דְּקִלִּיפָה שְׁכַנְגָד זִי"א וְעַדִּיזִי יֵשׁ זִלְעוּיָז [זֶה לְעוֹמֶת זֶה] בְּבַחֲיִי מִלִּי דְּקִלִּיפָה כּוֹי'.

וְהִנֵּה מִלְחָמָה זֶה הִיא "זִלְעוּיָז" בְּבַחֲיִנַת הַזִּכָּר שֶׁבְּקִלִּיפָה, הַמְּקַבֵּיל לז"א; וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה יֵשׁ "זִלְעוּיָז" גַּם בְּבַחֲיִנַת הַמַּלְכוּת שֶׁבְּקִלִּיפָה וכו'.

14 וְזֶהוּ הַהִפְרָשׁ שֶׁבֵּין עֵפֶר לְאַבְקָה שְׁנֵי' [שְׁנוֹכֵר] בְּזוּהָר כִּי הִנֵּה דִי יִסּוּדוֹת אֶרֶמֶ"ע [אֵשׁ רוּחַ מִיָּם עֵפֶר] הָעֵפֶר הִיא

תַּחֲתוֹנָה שֶׁבְּכוֹלָם וְאֵשׁ רוּחַ מִיָּם הֵם הַגְּבוּהִים יוֹתֵר

וְזֶהוּ הַהִבְדָּל בֵּין עֵפֶר (אֲדָמָה) לְאַבְקָה (אֲבָק דָּק), שְׁנוֹכֵר בְּזוּהָר. מִבֵּין אַרְבַּעַת הַיִּסּוּדוֹת — אֵשׁ, רוּחַ, מִיָּם וְעֵפֶר — הָעֵפֶר הוּא הַנְּמוּךְ מִכוֹלָם, וְאֵילוֹ הָאֵשׁ, הַרוּחַ וְהַמִּיָּם גְּבוּהִים מִמֶּנּוּ.

וְאֶעֱפֹ"כ [וְאֶפֶ"ל עַל פִּי כֵן] כּוֹלָם אֵין מִצְמִיחִים פִּירוֹת רַק הַכֹּל הִיָּה מִן הָעֵפֶר. וְהַטַּעַם כִּי הָעֵפֶר הוּא מְבַחֲיִי מִלִּי. וּמִן הָעֵפֶר אֲשֶׁר יִהְיֶה בְּקִרְקַע הַמִּשְׁכָּן.

וְאֶפֶ"ל עַל פִּי כֵן, אֶפֶ"ל אֶחָד מֵהֶם אֵינוֹ מִצְמִיחַ פִּירוֹת, אֵלָּא הַכֹּל הִיָּה מִן הָעֵפֶר. וְהַטַּעַם הוּא שֶׁהָעֵפֶר הוּא מְבַחֲיִנַת מַלְכוּת. [כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר,] "וּמִן הָעֵפֶר אֲשֶׁר יִהְיֶה בְּקִרְקַע הַמִּשְׁכָּן".

וּבִקְדוּשָׁה הִיא בַחֲיִי הַתְּכַלְלוֹת וְנִעוּץ תַּחֲלָתָן בְּסוּפֵן דִּיִּקָּא וְכַנּוּדַע מִיָּשׁ אֲנִי רֹאשׁוֹן וְאֲנִי אַחֲרוֹן שֶׁהַמִּלִּי הוּא כְּתָר אֲנִי אוֹתִיּוֹת אִיִּין (וְהַחֲכָמָה מֵאֵין תִּמְצָא כִּי אִיִּין הוּא בַחֲיִי כְּתָר)

וּבִקְדוּשָׁה יֵשׁ בַּחֲיָנָה שֶׁל הַתְּכַלְלוֹת, וְ"נִעוּץ תַּחֲלָתָן בְּסוּפֵן" דּוּקָא. וְכִידּוּעַ עַל מֶה שֶׁנֶּאֱמַר, "אֲנִי רֹאשׁוֹן וְאֲנִי אַחֲרוֹן": שֶׁמִּלְכוּת הִיא כְּתָר, שֶׁהִרִי אֲנִי מוֹרְכַבֶּת מֵאוֹתִיּוֹת אֵין (וְ"וְהַחֲכָמָה מֵאֵין תִּמְצָא", כִּי אֵין הִיא בַּחֲיָנָה כְּתָר).

הוּא כְּתָר שֶׁהוּא הַמְּמוּצָע בֵּין הַמֵּאֲצִיל לְנִאֲצִלִּים לְהִיּוֹת מֵאֵין יֵשׁ וְלִכֵּן יֵשׁ כַּח זֶה גַּם לְהַמִּלִּי הוּא בַחֲיִי עֵפֶר לְהַצְמִיחַ כָּל צִמְחַת הָאֲדָמָה בְּגִשְׁמִיּוֹת

כְּתָר הוּא הַמְּמוּצָע בֵּין הַמֵּאֲצִיל לְנִאֲצִלִּים, שֶׁמִּמֶּנּוּ נִעֲשֶׂה יֵשׁ מֵאֵין. לִכֵּן גַּם לְמַלְכוּת יֵשׁ כּוֹחַ זֶה; הִיא בַּחֲיָנָה הָעֵפֶר, שֶׁבְּכֻחָהּ לְהַצְמִיחַ בְּגִשְׁמִיּוֹת אֶת כָּל הַצְמָחִים שֶׁבָּאֲדָמָה.

וגם ברוחניות יש כח להמלי' שהוא סוף המדרגו' [המדרגות] מקור אתדל"ת [אתערותא דלתתא] להיות אתדל"ע [אתערותא דלעילא] להמשיך אור הי"ס [הי' ספירות] כו'

וגם ברוחניות יש למלכות, שהיא סוף המדרגות, כוח להיות מקור לאתערותא דלתתא, שתביא לאתערותא דלעילא ותמשיך את אור עשר הספירות וכו'.

משא"כ אבק הוא דאשתאר מן נורא כמשל העצים שדולקים באש שהאש שואב יסוד אר"מ [אש רוח מים] שבתוכו

לא כן האבק, שהוא "דאשתאר מן נורא" — מה שנותר מן האש — בדומה לעצים הנוערים באש: האש שואבת מהם את יסודות האש, הרוח והמים שבתוכם.

ולא נשאר אלא יסוד העפר שהוא האפר ואפר זה הוא אינו מצמיח כמו עפר (שמצמיח מעצמו אלא זורעין בו ומצמיח שלכן הוא כשר לכסוי הדם)

ולא נותר אלא יסוד העפר, שהוא האפר. אפר זה אינו מצמיח כמו עפר, המצמיח מעצמו; אלא זורעים [באפר], והוא מצמיח, ולכן הוא כשר לכיסוי הדם.

כך עד"מ מלי' דקליפה היא אחר גמר כל הבירורים שעיקר הויות הקליפות הוא ע"י שבה"כ [שבירת הכלים] ומה שנברר תחלה היותר מובחר הוא נעשה אצ"י והנשאר נעשה בריאה כו'

כך, על דרך המשל, מלכות דקליפה היא מה שנותר לאחר השלמת כל הבירורים. עיקר התהוות הקליפות הוא באמצעות שבירת הכלים; ומה שהתברר תחילה, המובחר ביותר, נעשה אצילות, ומה שנותר נעשה בריאה וכו',

עד שהמדרגה התחתונה סוף כל הבירורים מה שא"א עוד לברר שם הם הקליפות

עד שהמדרגה הנמוכה ביותר, סוף כל הבירורים — מה שכבר אי אפשר לברר — היא הקליפות.

ולא נשאר בהם אלא חיות מועט כמו אבק שכשזורעין בו עכ"פ [על כל פנים] מצמיח (ומ"מ אינו כמו עפר שמצמיח מעצמו ואם זורעים בו מצמיח בו כהנה וכהנה)

ולא נותרת בהן אלא מעט חיות, כמו באבק, שכאשר זורעים בו הוא מכל מקום מצמיח; אך אין הוא כעפר, שמצמיח מעצמו, ואם זורעים בו, הוא מצמיח פי כמה וכמה.

וחיות הזה הוא ג"כ רק בזמן הגלות אבל לע"ל [לעתיד לבוא] ואת רוח הטמאה אעביר כו'. ולא יהיה להם חיות מכל וכל.

וגם חיות זו קיימת רק בזמן הגלות; אבל לעתיד לבוא, "ואת רוח הטמאה אעביר" וכו', ולא תהיה להן חיות כלל.

ועי' ארזי'ל [אמרו רבותינו זכרונם לברכה] העלו אבק עד כה"כ [כסא הכבוד] היא מלי דאצי' שגם בחי' אבק נתכלל למעלה עי' הבירור של יעקב

ועל כך אמרו חז"ל: "העלו אבק עד כה"כ", שהוא מלכות דאצילות; שכן גם בחינת האבק נכללה למעלה באמצעות הבירור של יעקב;

כמו שכאשר ויאבק איש עמו גם יעקב נתחזק ובירר ממנו (והעלו לי' [לשון] רבים לפי שהבירור היה עי' שניהם יעקב הוא המברר וס"מ [וסמאל] הוא המתברר כו')

כמו שכאשר "ויאבק איש עמו", גם יעקב התחזק ובירר ממנו (והלשון "העלו" היא בלשון רבים, משום שהבירור נעשה על ידי שניהם: יעקב הוא המברר וסמאל הוא המתברר וכו').

וכמו שחבק הס"מ [הסמאל] ידיו חו"ג [חסד וגבורה] על גופו של יעקב כך חבק ידיו יעקב חו"ג [חסד וגבורה] שלו על גופו של ס"מ [סמאל]

וכשם שסמאל חיבק את גופו של יעקב בזרועותיו — חסד וגבורה — כך יעקב חיבק את גופו של סמאל בזרועותיו, בחסד ובגבורה שלו;

כי כן דרך המתאבקים במלחמה וכך הוא דרך מלחמת היצה"ר [היצר הרע] כמארזי'ל [כמאמר רבותינו זכרונם לברכה] לעולם ירגיז כו' ולכן גדול כח התשובה (כי הבירור היינו ענין תשובה כו')

כי זו דרכם של הנאבקים במלחמה. כך היא גם דרך המלחמה ביצר הרע, כפי שאמרו חז"ל: "לעולם ירגיז" וכו'. לכן גדול כוחה של תשובה (שהרי עניין הבירור הוא עניין התשובה וכו'),

ובמקום שבע"ת [שבעלי תשובה] כו' דמשכין לי' בחילא יתיר כו' והיינו מלחמת זלעזי' [זה לעומת זה] דז"א ועדי' מתברר גם האבק במלחמת זלעזי' [זה לעומת זה] דנוק' [דנוקבא]

ו"במקום שבע"ת [עומדים] וכו', שהרי הם ממשיכים אותו בעוצמה רבה יותר וכו'. וזוהי מלחמת "זלעזי'" של ז"א; ועל דרך זו מתברר גם האבק במלחמת "זלעזי'" של נוקבא,

וכמ"ש בזוהר ע"פ בכל לבבך בבי' יצריך דא הוא רזא כו'. והאבק הוא מלי דקליפה.

כפי שנאמר בזוהר על "בכל לבבך": "בבי' יצריך דא הוא רזא" וכו'. והאבק הוא מלכות שבקליפה.

עלה עד כסה"כ [כסא הכבוד] מלי דקדושה שמבחי' מלי הוא שמשתלשל מעולם ועד עולם עד מלי דעשי'
[דעשיה] להיות מקור האבק כי משם יפרד כו'

האבק עלה עד כסא הכבוד, מלכות שבקדושה; שכן מבחינת מלכות משתלשל [האור] מעולם לעולם, עד מלכות דעשיה, להיות מקור האבק, שהרי "כי משם יפרד" וכו';

כי ז"א ונוק' [ונוקבא] דקליפה נגד ז"א ונוק' [ונוקבא] דקדושה והבירור הוא להיות מלי דקליפה נכללת במלי דקדושה וז"א בז"א דקדושה כו':

כי ז"א ונוקבא שבקליפה מקבילים לז"א ונוקבא שבקדושה, והבירור הוא שמלכות שבקליפה נכללת במלכות שבקדושה, וז"א שבקליפה בז"א שבקדושה וכו'.

על המהדורה

המהדורה הזאת כוללת לשון המאמר והתרגום לעברית של ימינו.

The Hebrew text of Torah Ohr: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

התרגום שלנו לעברית של ימינו, מתוך התרגום האנגלי שלנו מלשון הקודש, בלי הערות קה"ת: CC BY-NC 4.0.

המהדורה כולה: CC BY-NC 4.0. בתי כנסת, מוסדות חינוך ומפעלים ללא כוונת רווח רשאים להעתיק, להדפיס ולהפיץ אותה בחופשיות, ולבקש תרומות לכיסוי עלות ההדפסה; אסור למכור אותה לעולם. יש לציין את הוצאת קה"ת ואת [likuteitorah.com. https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/)

התרגום לעברית נעשה מהמהדורה האנגלית של [likuteitorah.com](https://www.likuteitorah.com) בעזרת בינה מלאכותית (openai/gpt-6-luna-pro), כשלשון המאמר לצדו לבדיקה. עדיין לא עבר עריכה אנושית. כל דבר חשוב יש לבדוק מול לשון המאמר.

הרבי ביקש ללמוד את מאמרי פרשת השבוע, «הפרשה החסידית», באותו שבוע, מחולקים לשבעת ימיו (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725). למה ללמוד, וברכות הרבי: [/likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha](https://www.likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha) (Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309).

מיום חגיגי ולא מסחרי. אין כאן מכירה. אין שיוך לקה"ת, ל-Sefaria או לספריית ליובאוויטש. © [likuteitorah.com](https://www.likuteitorah.com)

מתוך [/likuteitorah.com/he/torah-ohr/vayishlach/6/](https://www.likuteitorah.com/he/torah-ohr/vayishlach/6/)

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק